

по залата съ същото достоѣніе както че са намѣрваше между инокинитѣ си въ монастыря. Туй произшествіе покърти дълбоко сърцата на присѣтствующитѣ които не бѣхъ продадени на инквизиціята.

— Грѣшка сторихъ дѣто заповѣдахъ да са представи тѣзи жена, помисли си инквизиторътъ. Послушахъ съвѣта на Жозе; другый пакъ ще слушамъ само себе си.

Петръ Арбуезъ повика тогасъ другия обвиняемъ.

— Какъ та звѣтъ? попыта го.

— Антоній Херрецуело.

— Званіето ви!

— Адвокатинъ съ диплома.

— Антоніе Херрецуеле, обвинены сте въ лютеранство.

Обвиняемыйгъ нищо не отговори.

— Що имате да кажете за своя защита?

Адвокатинътъ пакъ мълчѣше.

— Антоніе Херрецуеле, наистина ли сте послѣдовали догмытѣ на Лютера.

— Служѣ на истината Христова вѣра.

— Вѣрата която наричате Христова е вѣра на отстъпницитѣ а не на църквата.

— Когато църквата преобразява и развратява Евангелскитѣ преданія, и повѣрява на ржцѣ нечисты надзираніето на Христовото стадо, необходимо е да станжтъ стражи на закона сичкытѣ мѣдрецы и умны челоувѣцы, и съ Евангеліето въ ржка да осжджтъ онѣзи които направихъ Евангеліето законъ на блудството и на грабежа.

Никога може бы думы толкози смѣлы не бѣхъ са произнесли срѣщо лицето на инквизиціята. Много добръ са познаваше люто дързновение на послѣдователцѣ на Великаго Лютера, и инквизиторътъ не искаше да чуе повече. Убоя са да не пламне нѣкой голѣбъ пожаръ отъ електрическата тѣзи искра.